

Arrest

nr. 213 914 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiezel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, bent u een moslim en is uw etnische afkomst Hazara. U werd geboren omstreeks het jaar 1994 in het dorp Pay Nili, gelegen in het district Nili van de provincie Daykundi. U woonde daar met uw ouders en een oudere broer en zus. Ondertussen sloot uw oudere broer zich aan bij het leger en is uw oudere zus gehuwd. U ging naar school tot u ongeveer vijftien jaar oud was. Tijdens de twee laatste jaren van uw studies werkte u al in een garage als mecanicien van motorfietsen, en na het stopzetten van uw studies heeft u dit werk nog ongeveer twee jaar verdergezet.

Omstreeks het jaar 2013 opende een man van Pasjtoense origine met de naam A. (...) een garage naast de garage waar u zelf was tewerkgesteld. U had frequent contact met hem aangezien jullie vaak

motoronderdelen en dergelijke met elkaar uitwisselden. Ongeveer één keer per jaar kwam in uw garage de man van uw nicht, H. (...) genaamd, gedurende een korte periode geregeld over de vloer. H. (...) had in die periode namelijk verlof van zijn baan als officier bij het leger en kwam telkens even langs in jullie garage als hij naar de bazar ging. Toen H. (...) omstreeks 2013 op die manier geregeld naar jullie garage kwam, viel het u op dat A. (...), de naburige Pasjtoen-garagehouder, u opvallend veel vragen stelde over hem, waardoor u begon te vermoeden dat hij mogelijk een spion was. Wat later vernam u bovendien dat H. (...), die toen op weg was geweest naar zijn werk in een andere regio van Afghanistan, onderweg was tegengehouden door de taliban en vervolgens door hen werd gevangengenomen en werd onthoofd. Daarop ging u naar de politie en heeft u uw vermoedens over het feit dat A. (...) een spion was daar kenbaar gemaakt. Toen u terugkwam in de garage begon A. (...) u verschillende keren lastig te vallen en vroeg hij u telkens of u iets over hem had verteld bij de politie. Op een keer kwam het tot een gewelddadige confrontatie, waarbij A. (...) u verwondde en u medische verzorging nodig had. Omstaanders alarmeerden de politie, die ter plaatse kwam en A. (...) arresteerde. Hij werd vervolgens door de rechtbank veroordeeld en opgesloten in de gevangenis, en dat was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS (juni 2018) nog steeds het geval. Na zijn opsluiting werden uw ouders en uzelf verder bedreigd door de taliban. Er werden met name ruiten kapotgemaakt in de garage waar u was tewerkgesteld en dreigbrieven naar binnen gegooid. In die dreigbrieven stond dat u de taliban aan de overheid had gegeven en dat u voor hen moest komen werken. U probeerde hiermee naar de politie te gaan, maar die antwoordde u dat zij de afzenders van de brieven niet kenden en u dus niet konden verder helpen. U besloot daarom te vluchten. Samen met uw ouders gingen jullie naar Iran, waar u en uw vader aan de slag gingen in de bouwsector.

U was illegaal tewerkgesteld in Iran en werd uiteindelijk omstreeks de zomer van 2015 samen met uw ouders uit het land gezet. Uw ouders keerden terug naar uw geboortedorp en zelf besloot u de regio te verlaten. Na vijf dagen te hebben doorgebracht aan de grens, stak u de grens terug over. Via Pakistan, Iran en Turkije, kon u Griekenland bereiken. U reisde vervolgens door verschillende Europese landen om uiteindelijk België te bereiken. Op 15 oktober 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskera, een kopie van de taskera van uw vader, een kopie van uw paspoort waarmee u destijds naar Iran was gereisd, een fotokopie van een politieklacht, een fotokopie van een bevestigingsbrief over uw problemen geschreven door de ouderen van uw dorp en briefomslagen uit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u de wraak vreest van een Pasjtoense garagehouder die tevens een spion was en tegen wie u aangifte had gedaan bij de politie. Bovendien vreest u de talibanleden die als gevolg van uw aangifte tegen de garagehouder dreigbrieven bezorgden.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt ernstig aangetast doordat uw asielrelaas een onwaarschijnlijkheid bevat, doordat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS een belangrijke incoherentie bevatten en doordat uw verklaringen over verschillende kernaspecten van uw asielrelaas grondig afwijken van de inhoud van de documenten die u ter ondersteuning voorlegde.

Eerst en vooral moet gewezen worden op een opvallende onwaarschijnlijkheid in de door u beschreven gang van zaken. Zo is het maar weinig aannemelijk dat de garagehouder in kwestie u gedurende drie maanden steeds dezelfde paar vragen bleef stellen over de man van uw nicht, zoals u verklaarde (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Uit uw antwoorden blijkt immers dat zijn bevraging zich beperkte tot de vragen: "Wie is hij?, Wat doet hij?" (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 11) en "Wie is hij?, Welk werk had hij?, Waar gaat hij naar toe?" (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat hij u al die tijd bleef lastigvallen met die enkele vragen is des te onwaarschijnlijker aangezien u na een tijdje argwaan kreeg en niet langer op zijn vragen antwoordde (idem) en aangezien u bovendien ook maar heel weinig informatie kon geven; u bleek immers bijzonder slecht op de hoogte te zijn over het werk van de man van uw nicht. Zo wist u wel dat hij officier was in het leger, maar bleek u verder niets te weten over zijn precieze functie (idem). U was ook amper op de hoogte van waar hij werkte en

hij zei u over het algemeen niet waar hij naar toe ging, behalve toen hij één keer de provincie Helmand vermeldde (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat de spion in deze context maandenlang bleef aandringen is maar weinig overtuigend.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt bovendien verder aangetast door een incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Op de DVZ was u immers expliciet de vraag gesteld of de taliban aan u hadden gevraagd om zich bij hen aan te sluiten, waarop u ontkennend had gereageerd (DVZ, Vragenlijst, 3.5). Op het CGVS vertelde u vervolgens echter dat de taliban u via dreigbrieven aangemaand had om naar hen te komen om met hen samen te werken (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Toen u op het CGVS geconfronteerd werd met deze incoherentie, haalde u ter verantwoording aan dat u zich niet had voorbereid op het interview bij de DVZ (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Men kan echter redelijkerwijs van u verwachten dat u zich een dergelijke zaak – namelijk of er nu al dan niet een dergelijke vraag is gekomen vanuit de taliban – kunt herinneren, afgezien van het feit of u zich nu al dan niet heeft kunnen voorbereiden. Deze incoherentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder ondermijnd doordat de inhoud van de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas (zie inventaris documenten, nummer 4 en 5) afwijken van uw verklaringen bij het CGVS. Het eerste document is een aangifte bij de politie en bevat uw eigen getuigenis. In deze getuigenis valt te lezen dat A. (...), de garagehouder, na de arrestatie door de politie die volgde op zijn aanval op u, opnieuw werd vrijgelaten. Toen u op het CGVS gevraagd werd om alles wat u overkwam in detail te vertellen, heeft u echter nergens vermeld dat A. (...) op vrije voeten zou zijn gekomen. U vertelde daar integendeel dat de politie hem had meegenomen en dat hij vervolgens werd opgesloten in de gevangenis en dat hij, voor zover u het wist, nog steeds in de gevangenis zat (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). In de getuigenis staat verder ook nog dat A. (...) afkomstig is van de provincie Oruzgan, meer bepaald van het district Gizab, en dat hij na zijn vrijlating naar daar zou zijn gevlucht. Vreemd genoeg verklaarde u op het CGVS nochtans niet te weten van waar A. (...) ergens kwam, en zei u dat u slechts wist dat hij een garage opende naast die waar u werkzaam was (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat u enerzijds bij het neerleggen van de klacht zelf zou hebben toegevoegd uit welke provincie uw belager afkomstig was en dat u anderzijds op het CGVS zei niet te weten van waar hij kwam, is op zijn minst merkwaardig te noemen.

Het tweede voorgelegde document is een brief van de ouders van uw dorp die uw problemen bevestigen (doc. 5). Ook hier is echter sprake van het feit dat de garagehouder opnieuw zou zijn vrijgelaten na de aanval op u. Bovendien staat in de brief uitgelegd dat u na de deportatie uit Iran opnieuw telefonisch werd bedreigd door A. (...). Nergens bij de DVZ of op het CGVS maakte u echter gewag van een telefonische bedreiging. U vertelde slechts dat u na de deportatie vijf dagen doorbracht bij de grens, alvorens het land opnieuw illegaal te verlaten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). De verschillen tussen wat u vertelde op het CGVS en wat in de door u voorgelegde documenten staat, kunnen alleen nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen. Uw taskera, de fotokopie van de taskera van uw vader en van uw oude paspoort, bevatten slechts elementen ter ondersteuning van uw identiteit maar ze kunnen geen nieuw licht werpen op de door u weergegeven vluchtmotieven. De enveloppen bevatten evenmin elementen die betrekking hebben op uw asielaanvraag.

Op basis van het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geoordeeld dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer gehecht kan worden. Zij kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Zelf zei u op het CGVS integendeel: "Waar wij wonen, daar zijn niet zoveel taliban, daar is het veilig" (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 5).

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker vraagt in het onderhavige verzoekschrift uitdrukkelijk "om te worden gehoord teneinde zijn dossier in het algemeen en het beroep in het bijzonder mondeling toe te lichten".

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt omtrent de in de bestreden beslissing aangehaalde onwaarschijnlijkheid in zijn verklaringen:

“De tegenpartij doet het voorkomen alsof verzoeker gezegd heeft dat A. (...) letterlijk gedurende drie maanden om de twee dagen steeds dezelfde twee vragen stelde aan verzoeker.

Tijdens het gehoor werd aan verzoeker gevraagd welke vragen hij stelde over H. (...) en hoe lang dat dat geduurd heeft. Verzoeker heeft willen aangeven dat A. (...) wilde te weten komen:

- wie H. (...) was;*
- wat voor iemand hij was;*
- waar hij woonde;*
- wat hij deed;*
- waar hij naartoe ging;*
- welk werk hij had;*
- welke relatie verzoeker met hem had;*

Verzoeker heeft willen aangeven in welke richting de vraagstelling van A. (...) uitging. “Deze soort vragen” zegt verzoeker letterlijk onderaan pagina 11. Te goeder trouw heeft verzoeker voorbeelden gegeven van het soort vragen dat A. (...) stelde. De tegenpartij maakt daarvan “steeds dezelfde paar vragen” (pagina 2, 5e alinea). Dezelfde paar vragen? Dit klopt gewoonweg niet. De tegenpartij maakt een karikatuur van de antwoorden van verzoeker die wel degelijk zijn best gedaan heeft om een zo volledig mogelijk relaas te geven.

Verzoeker werd gevraagd hoe lang die periode geduurd heeft dat A. (...) zulke vragen stelde. Ten eerste is het al bijzonder moeilijk voor verzoeker om daar een periode op te plakken, aangezien de feiten dateerden van jaren voor het gehoor en in een periode dat verzoeker nog minderjarig was. Verzoeker heeft zijn best gedaan om een antwoord te geven op die vraag zodat de interviewer een behoorlijk beeld kon krijgen van hoe de situatie was en heeft gezegd dat dat ongeveer een maand of drie was.

Toen hem de vraag gesteld werd hoe dikwijls A. (...) die vragen stelde zei verzoeker dat hij A. (...) regelmatig zag omdat er tussen de garages stukken werden uitgewisseld en dat bij die gelegenheden de vragen van A. (...) kwamen. Vervolgens vroeg de interviewer hoe dikwijls dat dat was dat er stukken gewisseld werden en dat hij die vragen stelde. Verzoeker antwoordde echter op het eerste deel van die vraag en zei dat A. (...) zo ongeveer om de twee dagen kwam om stukken uit te wisselen. Verzoeker heeft niet gezegd dat A. (...) om de twee dagen die vragen stelde. Dat heeft de interviewer er zelf van gemaakt.

In de beslissing klinkt het dan alsof A. (...) letterlijk steeds dezelfde paar (twee dus) vragen stelde over H. (...), gedurende drie maanden. “Dat hij u al die tijd bleef lastigvallen met die enkele vragen” zou onwaarschijnlijk zijn volgens de tegenpartij. Dit is niet de manier waarop verzoeker deze gebeurtenissen verteld heeft, niet naar de letter van het gehoor en al zeker niet naar de geest van wat hij daarover vertelde.

Het getuigt dan ook van kwade trouw vanwege de tegenpartij om de gebeurtenissen zo te interpreteren. Verzoeker heeft een geloofwaardig relaas gegeven over A. (...) en diens vraagstelling, maar door te vitten en door spijkers op laag water te zoeken, probeert de tegenpartij de geloofwaardigheid van verzoeker onderuit te halen. Dit is een ernstig gebrek in de motivering van de beslissing.

Verzoeker vraagt de Raad dan ook om geen rekening te houden met dit deel van de motivering.”

Verzoeker vervolgt:

“Verder haalt de tegenpartij slechts één incoherentie aan in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker, namelijk dat hij in het eerste interview ontkenkend geantwoord zou hebben op de vraag of de taliban hem gevraagd hadden zich aan te sluiten bij hen. Het eerste interview van verzoeker is twee jaar geleden. Verzoeker herinnert zich niet dat hij dat gezegd zou hebben. Hem werd naar zijn reisweg gevraagd, niet of nauwelijks naar de redenen waarom hij gevlucht is. Dat zou later in het tweede interview wel allemaal aan bod komen... Verzoeker wist niet welke impact de vragen op DVZ zouden hebben op zijn hele asielpcedure en heeft daarom te weinig de nadruk gelegd op de redenen van zijn vlucht, zoals hem ook gevraagd werd. Misschien zelfs heeft verzoeker de vraag op DVZ gewoon verkeerd begrepen. Alleszins is de vraag of hij zich al dan niet bij de taliban diende aan te sluiten niet de kern van het vluchtmotief van verzoeker.”

Inzake zijn documenten, doet verzoeker gelden:

“Ten slotte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neergelegd heeft, met name naar de aangifte bij de politie en de brief van de ouders van het dorp. Daaruit blijkt dat A. (...) vrijgelaten werd door de politie nadat hij één nacht in de cel had gezeten. Verzoeker wist dat aanvankelijk niet. Hij had te horen gekregen van de politie dat A. (...) veroordeeld was, maar hij heeft dat niet met eigen ogen kunnen vaststellen. Vandaar het misverstand in verband met de al dan niet vrijlating van A. (...).

Verzoeker benadrukt wel dat deze documenten waarachtig zijn. De tegenpartij suggereert zonder enig onderzoek dat de documenten vals zouden zijn. De Commissaris-generaal mag dan wel aannemen dat er in Afghanistan veel corruptie is, maar hij mag hier niet uit afleiden dat alle documenten uit dat land vals zijn.”

Tevens betoogt verzoeker:

“Ten slotte gaat verzoeker niet akkoord met de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in zijn provincie en zijn district.

Volgens verzoeker is de provincie Daykundi wel degelijk gevaarlijk. Bovendien diende verzoeker als mecanicien ook naar de omliggende provincies te gaan, die eveneens uiterst gevaarlijk waren. Bijgevolg komt verzoeker minstens in aanmerking voor de subsidiaire bescherming.”

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift verzoekt om door de Raad te worden gehoord, dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) schriftelijk verloopt. Overeenkomstig het tweede lid van voormeld artikel mogen verzoeker en zijn advocaat bovendien hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen daarbij worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift uiteengezet zijn. Verzoeker had gelet op voormeld wetsartikel middels het onderhavige verzoekschrift de nodige toevoegingen kunnen en moeten doen.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op ernstige wijze wordt ondergraven doordat hij zich initieel ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige. Hoewel verzoeker bij het invullen van de 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (FNBM) op 15 oktober 2015 beweerde te zijn geboren op 31 oktober 1999 en hij blijkens deze verklaring op dat moment dus nog geen zestien jaar was, bleek uit leeftijdsonderzoek namelijk dat verzoeker op 22 oktober 2015 een leeftijd had "*van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij hij meer dan waarschijnlijk zelfs ouder is dan 21 jaar*" (administratief dossier, stuk 12). Verzoeker ging tegen deze leeftijdsbepaling niet in beroep. Uit zijn latere verklaringen en de neergelegde taskara (administratief dossier, map 'documenten') blijkt eveneens dat hij in oktober 2015 verschillende jaren ouder was dan hij voorhield.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt bijkomend ondermijnd doordat hij manifest tegenstrijdige en derhalve leugenachtige verklaringen aflegde en weigerde duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn reis naar België. In de FNBM gaf hij aan dat een vriend van hem, M. zijn reis regelde. Verder verklaarde hij dat zijn reis 1000 dollar had gekost. Eveneens stelde hij dat hij ongeveer anderhalve maand onderweg was naar België. In deze periode zou hij 15 dagen in Iran en 3 dagen in Turkije hebben verbleven. Bij de DVZ verklaarde verzoeker echter dat hijzelf zijn reis organiseerde. Verder verklaarde hij dat zijn reis 1500 dollar had gekost. Tevens gaf hij aan dat hij ongeveer twee maanden onderweg was naar België. Verder stelde hij deze keer dat hij een maand in Iran en 5 dagen in Turkije zou hebben verbleven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.30-31).

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van een collega mecanicien, A. en/of de taliban.

De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees wordt echter op fundamentele wijze ondergraven door hetgeen hij aangaf bij het invullen van de FNBM. Wanneer verzoeker aldaar werd ondervraagd voor zijn motieven voor zijn komst naar België, gaf verzoeker namelijk aan dat hij naar België was gekomen om te studeren, verklaarde hij uitdrukkelijk in Afghanistan geen problemen te hebben gehad en uitte hij de wens om zijn familie naar België te brengen. Dat hij in de FNBM duidelijk aangaf dat hij in Afghanistan geen problemen had gehad, laat bezwaarlijk toe geloof te hechten aan de asielmotieven die hij later en in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming uiteenzette.

Daarenboven worden verzoekers verklaringen in de vragenlijst gekenmerkt door dermate veel en frappante omissies dat aan zijn relaas geen geloof kan worden gehecht. In de vragenlijst gaf verzoeker slechts aan dat hij A. zou hebben aangesproken op het gegeven dat deze als spion voor de taliban werkte, gaf hij aan dat hij daardoor ruzie kreeg met en werd bedreigd (met slagen en zelfs de dood) door A. en gaf hij aan deze "*persoonlijke vijand*" te vrezen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4. en 3.5.). Verzoeker vermeldde in de vragenlijst aldus niet dat er zou zijn gevochten, dat A. doordat hij hem aangaf bij de politie zou zijn gearresteerd en dat zowel hijzelf als zijn familie daardoor problemen kregen met en een vrees dienden te koesteren ten aanzien van de taliban. Verzoeker, bij het CGVS geconfronteerd met deze omissies, stelde ter verklaring hiervan dat hij niet zou hebben geweten wat de bedoeling was van het interview bij de DVZ en dat hij niet wist wat hij er allemaal moest vertellen. Dit kan echter niet worden gevolgd. Aldaar werd er namelijk uitdrukkelijk op gewezen dat van verzoeker werd verwacht dat hij nauwkeurig maar in het kort zou weergeven waarom hij problemen vreesde en dat hij daarbij in het kort de voornaamste feiten of elementen zou weergeven (*ibid.*, nr.1). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag voorts worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de voormelde hierin niet zou hebben vermeld. Verzoekers jeugdige leeftijd, reden die zijn advocaat nog aanhaalde aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (p.17), kan de omissies evenmin verklaren. Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoeker, in tegenstelling met wat zijn advocaat beweerde, meerderjarig was toen hij werd gehoord bij de DVZ. Ook van een jeugdig persoon mag hoe dan ook worden verwacht dat deze zijn asielfreze van meet af aan op een gedegen wijze uiteen kan zetten en minstens de voornaamste elementen kan opsommen.

Daarenboven wordt inzake verzoekers vermeende problemen en vrees in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“De geloofwaardigheid van uw relaas wordt bovendien verder aangetast door een incoherentie in uw opeenvolgende verklaringen. Op de DVZ was u immers expliciet de vraag gesteld of de taliban aan u hadden gevraagd om zich bij hen aan te sluiten, waarop u ontkennend had gereageerd (DVZ, Vragenlijst, 3.5). Op het CGVS vertelde u vervolgens echter dat de taliban u via dreigbrieven aangemaand had om naar hen te komen om met hen samen te werken (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Toen u op het CGVS geconfronteerd werd met deze incoherentie, haalde u ter verantwoording aan dat u zich niet had voorbereid op het interview bij de DVZ (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Men kan echter redelijkerwijs van u verwachten dat u zich een dergelijke zaak – namelijk of er nu al dan niet een dergelijke vraag is gekomen vanuit de taliban – kunt herinneren, afgezien van het feit of u zich nu al dan niet heeft kunnen voorbereiden. Deze incoherentie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven vervolgingsfeiten.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij niet zou hebben geweten welke impact zijn verklaringen bij de DVZ konden hebben, kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen niet worden aangenomen. Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe dit zou kunnen verklaren waarom hij bij de DVZ, wanneer expliciet werd gevraagd: *“Heeft de Taliban u ooit gevraagd om zich aan te sluiten?”*, eenduidig zou antwoorden van niet indien dit wel zo was (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Dat verzoeker de vraag bij de DVZ *“misschien”* verkeerd had begrepen, kan gelet op de duidelijke bewoordingen van de vraagstelling en verzoekers antwoord aldaar evenmin worden gevolgd. Voor het overige voert verzoeker ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd doordat de inhoud van de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw relaas (zie inventaris documenten, nummer 4 en 5) afwijken van uw verklaringen bij het CGVS. Het eerste document is een aangifte bij de politie en bevat uw eigen getuigenis. In deze getuigenis valt te lezen dat A. (...), de garagehouder, na de arrestatie door de politie die volgde op zijn aanval op u, opnieuw werd vrijgelaten. Toen u op het CGVS gevraagd werd om alles wat u overkwam in detail te vertellen, heeft u echter nergens vermeld dat A. (...) op vrije voeten zou zijn gekomen. U vertelde daar integendeel dat de politie hem had meegenomen en dat hij vervolgens werd opgesloten in de gevangenis en dat hij, voor zover u het wist, nog steeds in de gevangenis zat (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). In de getuigenis staat verder ook nog dat A. (...) afkomstig is van de provincie Oruzgan, meer bepaald van het district Gizab, en dat hij na zijn vrijlating naar daar zou zijn gevlucht. Vreemd genoeg verklaarde u op het CGVS nochtans niet te weten van waar A. (...) ergens kwam, en zei u dat u slechts wist dat hij een garage opende naast die waar u werkzaam was (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Dat u enerzijds bij het neerleggen van de klacht zelf zou hebben toegevoegd uit welke provincie uw belager afkomstig was en dat u anderzijds op het CGVS zei niet te weten van waar hij kwam, is op zijn minst merkwaardig te noemen.

Het tweede voorgelegde document is een brief van de ouders van uw dorp die uw problemen bevestigen (doc. 5). Ook hier is echter sprake van het feit dat de garagehouder opnieuw zou zijn vrijgelaten na de aanval op u. Bovendien staat in de brief uitgelegd dat u na de deportatie uit Iran opnieuw telefonisch werd bedreigd door A. (...). Nergens bij de DVZ of op het CGVS maakte u echter gewag van een telefonische bedreiging. U vertelde slechts dat u na de deportatie vijf dagen doorbracht bij de grens, alvorens het land opnieuw illegaal te verlaten (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 4). De verschillen tussen wat u vertelde op het CGVS en wat in de door u voorgelegde documenten staat, kunnen alleen nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij initieel niet zou hebben geweten dat A. werd vrijgelaten, kan de dienaangaande vastgestelde discrepantie tussen verzoekers verklaringen en documenten niet ontkrachten. Verzoeker gaat met deze uitleg namelijk kennelijk voorbij aan de vaststelling dat A. blijkens zijn eigen getuigenis ten overstaan van de politie, die zou zijn afgelegd nog voor zijn komst naar België, reeds enkele dagen na diens arrestatie zou zijn vrijgelaten, hem opnieuw zou hebben bedreigd en zou zijn gevlucht (administratief dossier, map ‘documenten’). Dit kan totaal niet worden gerijmd met zijn voormelde verklaringen bij het CGVS. Voor de overige discrepanties tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten, biedt verzoeker niet de minste verklaring.

Verzoeker bleek bovendien niet eens op de hoogte van de inhoud van de stukken die hij nochtans zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Dat hij dit niet goed kon lezen, kan gelet op zijn eerder aangegeven scholingsgraad niet overtuigen (*ibid.*, p.5). Zelfs indien dit zo was, dan nog kon worden

verwacht dat hij zich terdege zou hebben geïnformeerd over en op de hoogte zou zijn van de precieze inhoud van de documenten die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat hij kennelijk naliet zich te informeren en hierover niet op de hoogte bleek, getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

Dat verzoeker over de voormelde documenten verklaringen aflegde die met hun inhoud niet kan worden gerijmd en ten aanzien van deze documenten een gebrek aan interesse vertoonde, maakt dat zijn verklaringen geloofwaardigheid ontberen en dat aan deze documenten voor het overige geen bewijswaarde kan worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken stukken heeft neergelegd, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen en vrees voor vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier en verzoekers verklaringen verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten .De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Zelf zei u op het CGVS integendeel: “Waar wij wonen, daar zijn niet zoveel taliban, daar is het veilig” (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, p. 5).

U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de loutere, blote en ongefundeerde, bewering dat zijn regio van herkomst weldegelijk onveilig zou zijn, doet verzoeker immers hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde motieven, noch aan de landeninformatie waarop deze motieven zijn geschraagd. Verzoeker brengt geen informatie bij om zijn bewering te ondersteunen en toont geheel niet aan dat de situatie in zijn regio van herkomst zou beantwoorden aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont hij geenszins aan dat hij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT